

Ὁ ὕπνωτισμὸς εἰς νευρασθενείας. Κατὰ τὴν τελευταίαν μηνιαίαν συνέλευσιν τοῦ κροατικοῦ ἱατρικοῦ συλλόγου ἐν Agram, ὁ ἱατρός Δρ. Forenbacher, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀσχολεῖται, λίαν ἐπιτυχῶς μὲ ὑπνωτιστικὰς ἐρεῖνας, παρέστηρεν ἐνώπιον τῶν συνηθροισμένων ἱατρῶν δεκάεπταστὴν τινα νεανίαν, τὸν ὁποῖον ἐδεράπευσε τελείως διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐκ σοβαρωτάτης νευρασθενείας καὶ ὑστερικῶν σπασμῶν. Ὁ νεανίας οὗτος — μαθητὴς γυμνασίου — προσεβλήθη πρὸ ἐνὸς ἔτους ὑπὸ πορφυροῦ πυρετοῦ (Scharlach), συνεπεία δὲ τῆς νόσου ταύτης ἐπασχεν ὑπὸ μεγάλου ὑπερερεθισμοῦ τῶν νευρῶν καὶ καταλαμβάνετο ὑπὸ καταληπτικῶν σπασμῶν. Ἡ θάλανημμένης λαμπράδος ἢ καιομένου φωσφόρου ἢ οἰοῦδιποτε ζωηρότερου πως φωτός, ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, οἷον ὁ κρότος τῶν κοχλιαρίων καὶ μαχαιρίων τῆς τραπέζης, τὸ κλείσιμον τῆς θύρας καὶ τῶν παραθύρων, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ θροῦς φύλλου ἐφημερίδος σπρεφομένου, ἤρκει νὰ διεγείρῃ παρὰ τῇ νεανίᾳ τσοῦτην νευρικὴν ταραχὴν, ὥστε ἤρχισε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ νὰ περιπίπτῃ εἰς νευρικοὺς σπασμούς. Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης τοιαύτης ταραχῆς ἐμενεν ὁ ἀσθενὴς κεκλεισμένος ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ, ἐφραττε τὰ ὦτά του μὲ βάρβακα ἢ μὲ κηρόν, καὶ περιεπάτει μὲ μαλακὰς ἐμβάδας ἐπὶ τοῦ μὲ τάπητας ἐστρωμένου πατώματος, ὅπως μὴ ἀκούῃ μηδὲ τὸν ἐλάχιστον κρότον. Ἡ ἐξασθένησις καὶ τὸ εὐερέδιστον τῶν νευρῶν του εἶχε φθάσῃ εἰς τὸσον βαθμὸν, ὥστε καὶ κατὰ τὴν ἐπαφὴν οἶου δὴ ποτε ἀντικειμένου, οἷον μετὰξις, βελούδου, μαλλοῦ κτλ. καταλαμβάνετο ὑπὸ σπασμῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἤρχισε παρ' αὐτῷ ἀναπτυσσομένη ἡ ἀψιφοβία (delire de toucher). Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νόσου οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ τρώγῃ ὁ ἀσθενὴς εἰμὴ σοῦπαν, ζυμαρικά, γαμήλια καὶ ἄρτον. Περὶ κρέατος οὐδὲ λόγος ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἐνώπιόν του, διότι περιεπίπτεν ἀμέσως εἰς σπασμούς. Ὁ δυστυχὴς νέος ἔγεινε φοβερὰ ἀδύνατος καὶ κάπνισχος, οἱ δὲ ἀπλησιζόμενοι γονεῖς ἐξήγησαν παρὰ πλείεσιν ἱατρῶν βοήθειαν διὰ τὸν υἱὸν τῶν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἰατρός τις ἐν Gratz προσεπάθησε νὰ τὸν θεραπεύσῃ διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἀλλὰ, μετὰ διήμερον μόνον ἀνακούφισιν, ἡ νόσος ἐδεινώθη ἔτι μᾶλλον. Ἐπὶ τέλους κατὰ συμβουλὴν φίλου τινός, οἱ γονεῖς παρέδωκαν τὸν νέον εἰς τὸν ἱατρὸν Forenbacher, ὅπως τὸν θεραπεύσῃ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Ὁ ἱατρός οὗτος μετεχειρίσθη ὡσαύτως καθ' ἀρχὰς τὸν ἡλεκτρισμὸν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπέσθη διὰ τῆς θεραπείας ταύτης ἠδύνατο ἔτι μᾶλλον ὁ νευρικός ἐρεθισμός. Τότε ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ θεραπείαν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπνωτίσῃ τὸν νεανίαν δι' οὐδενὸς τρόπου. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἱατροῦ ἀπέβαινον μάταιαι, διότι ὁ ἀσθενὴς ἐφαίνετο παντελῶς ἀνεπίδεκτος ὑπνωτισεως. Ἐπὶ τέλους ὁ ἱατρός ἐπενόησε τὸ ἐξῆς μέσον: παρέλαβεν ἄλλον τινὰ ἀσθενῆ καὶ ὑπνωτίσεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἐν λόγῳ νεανίου. Τὸ μέσον τοῦτο ἐπέτυχε. Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ἐβυθίσθη καὶ ὁ νευρασθενὴς νέος εἰς ὕπνον βαθύν. Ὁ ἱατρός τότε ἐνέπνευσε διὰ τῆς ὑπνωτιστικῆς ὑποβολῆς (suggestion) εἰς τὸν νεανίαν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶνε ἐντελὴς ὑγίης, ὅτι δὲν θὰ καταληφθῇ πλέον ὑπὸ σπασμῶν, ὅτι θὰ τρώγῃ εὐχαρίστως κρέας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φαγητά, ὅτι δὲν θὰ τὸν ταρασσῇ πλέον οὔτε θόρυβος, οὔτε φῶς κτλ. κτλ. Μετὰ πέντε πρωτόλεπτα ἐξήγειρεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕπνου, φωνήσας: «Ξυπνήσατε· τῶρα πλέον εἰσθε ὑγίης!» Ὁ νεανίας ἀρπύνισθη ἀμέσως, ἀνέπεμψε βαθύν στεναγμὸν, καὶ εἶπεν ὅτι αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐντελὴς ὑγιά. Ἀμέσως ἤρχισε νὰ περιπατῇ ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς ἐν τῷ δωματίῳ, ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ὧτων του τὰ βαμβάκινα πώματα, ἤκουεν ἀτάραχος πάντα κρότον. καὶ θόρυβον καὶ ἐπανελάμβανεν ἐξάλλος ὑπὸ χαρᾶς «Τῶρα μοῦ φαίνεται ὡς ἐξαναγεννήθηκα!» Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ νέος παρευρέθη εἰς τινα χορὸν καὶ διεσκέδασε λαμπρά, εἰτα δὲ ἐπέστρεψεν πρὸς τοὺς γονεῖς του μὲ

τὸν σιδηρόδρομον. Τῶρα εἶνε ἐντελὴς ὑγίης. — ὁ Δρ. Forenbacher ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν του λέγων, ὅτι ἡ ὑπνωτιστικὴ ὑποβολή, πρὸ πάντων ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν νευρικῶν νοσημάτων, ἀποτελεῖ ἓνα τῶν λαμπροτάτων θριάμβων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, διότι δι' αὐτῆς θεραπεύονται πολλὰκις νοσήματα, ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἐντελῶς ἀνίατα.

«Ἀκαδημία τῆς γερμανικῆς φιλολογίας». Κατὰ τὸ πρότυπον τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἥτις ὡς γνωστὸν ὑφίσταται ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐκατονταετηρίδων, σχεδιάζεται τῶρα μόλις καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἰδρυσις Ἀκαδημίας πρὸς θεραπείαν καὶ προαγωγὴν τῆς γερμανικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας. Ἡ Γερμανία ἔχει πολλὰς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἐν Βερολίνῳ δὲ ὑπάρχει καὶ τῶν τεχνῶν Ἀκαδημία, ἀφιερωμένη εἰς τὴν θεραπείαν τῶν καλουμένων πλαστικῶν τεχνῶν καὶ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἐμφύχωσιν τῆς βασιλίδος τῶν φραιῶν τεχνῶν, τῆς ποιήσεως, καὶ τοῦ σπουδαιοτάτου αὐτῆς ὀργάνου, τῆς γλώσσης, οὐδὲν ὑπάρχει μέχρι τοῦδε τοιοῦτον ἴδρυμα.

Τὰ περὶ τῆς διοργανώσεως τοῦ νέου τούτου ἰνστιτούτου δὲν εἶνε εἰσέτι γνωστά. Λέγεται ὅτι ἡ Ἀκαδημία αὕτη θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «Akademie für deutsche Litteratur», θὰ ἔχῃ δέ, οὐχὶ ὅπως ἡ γαλλικὴ 40, ἀλλὰ μόνον 25 ἀθανάτους ὡς τακτικά μέλη, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐκτάκτων μελῶν θὰ μένῃ ἀόριστος. Ἐτέρω διαφορά ἀπὸ τῆς γαλλικῆς καὶ ἀπὸ τῆς βερολινεῖος Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν εἶνε ὅτι μόνον ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς θὰ λαμβάνωσιν ἐτήσιον μισθόν. Αἱ συσκέψεις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν θὰ γίνωνται δις καθ' ἑκάστον μῆνα, πλὴν δύο θερινῶν μηνῶν. Καθ' ἑκάστον ἔτος θὰ γίνεται μία ἐπίσημος δημοσίαι συνέδρισις (κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῶν γενεθλίων τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τοῦ Γκαίτε), ἐν ἣ μετὰ τινα πανηγυρικὸν λόγον θὰ δημοσιεύωνται αἱ διανομαὶ βραβείων καὶ ἄλλων τιμῶν.

Εἰς ἐξόχους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς θ' ἀπονέμεται ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας εἴτε ἐκ Βερολίνου εἴτε καὶ ἐκ Βαϊμάρης ἰδιαίτερόν τι παράσημον, ὅπερ λέγεται ὅτι θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «Παράσημον τοῦ Γκαίτε»· πρὸς τοῦτοις θεωρεῖται πιθανὸν ὅτι οἱ διαπρέποντες συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ θὰ τιμῶνται καὶ διὰ νέων τιμητικῶν τίτλων, ὡς λ. χ. διὰ τοῦ τίτλου Literaturrath (φιλολογικὸς σύμβουλος) καὶ geheimer Literaturrath κτλ.

Ἡ νέα ἐποχὴ τῶν πάγων. Ἐν τῇ «Κήρυκι τῆς Νέας Ὑόρκης» ἔγραψεν ἐσχάτως ὁ Γάλλος ἀστρονόμος Camille Flammarion ὅτι τὸ κλίμα τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης γίνεται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ψυχρότερον· εὗρεν ὅτι ἐν Παρίσις ὅλοι σχεδὸν οἱ μῆνες δεικνύουσι θερμοκρασίαν ταπεινότεραν τῆς κανονικῆς. Αἱ παρατηρήσεις τοῦ μετεωρολόγου Lancaster ἐν Βρυξέλλαις, καθὼς καὶ οἱ μετεωρολογικοὶ σταθμοὶ ἐν Greenwich, εἰτι δὲ ἐν τῇ μέσῃ καὶ τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, παρέσχον ὅμοια ἀποτελέσματα.

Ὁ Φλαμμιάρων θεωρεῖ ὡς πιθανὸν ὅτι αἱ μετεωρολογικαὶ αἰταὶ μεταβολαὶ συμβαίνουσι καὶ ἐν ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης, καὶ προβάλλει ἐν τέλει τὸ ζήτημα, ἂν ἡ Εὐρώπη τείνῃ ἴσως νὰ φθάσῃ εἰς νέαν ἐποχὴν τῶν πάγων. Ὁ ἐν Βιέννῃ μετεωρολόγος Ἰούλιος Hann παρατηρεῖ ὅτι καὶ ἐν Αὐστρίᾳ ἡ θερμοκρασία κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἦτο ταπεινότερα τῆς κανονικῆς, κατὰ 0,3 ἕως 0,4 βαθμοῦς, ἐπιλέγει ὁμῶς ὅτι καὶ πρότερον παρουσιάσθησαν ὅμοια περίοδοι ψύχους, μετὰ τὰς ὁποίας ἐπηκολούθησαν μακρότεραι θερμαὶ περίοδοι.